

Sygn. akt *XVI GC 516/21*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Cezary Skwara
------------------------	--------------------------

Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Agnieszka Rozen
---------------------	---

po rozpoznaniu 15 czerwca 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

oddala powództwo;

zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 10 817 zł (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, w tym kwotę 10 800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Cezary Skwara

Sygn. akt *XVI GC 516/21*

UZASADNIENIE

wyroku z 15 czerwca 2023 r.

Pozwem z 29 września 2020 r. (data prezentaty biura podawczego) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł o zasądzenie w postępowaniu upominawczym od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 4.715.205 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od 12 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto powód wniósł ewentualnie o zasądzenie od pozwanego kwoty 877.388,31 zł tytułem odszkodowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że był członkiem dwuosobowego konsorcjum, które zawarło 17 lutego 2016 r. z pozwanym umowę podwykonawstwa o nr (...) (dalej jako „Umowa Podwykonawcza”). Konsorcjum było

zatwierdzonym podwykonawcą pozwanego na inwestycji realizowanej na rzecz Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (dalej jako (...) lub „Inwestor”). Przedmiotowa umowa miała na celu zaprojektowanie, wykonanie, dostarczenie montaż i uruchomienie specjalistycznej instalacji zapewniającej fachową stabilizację i zestalanie odpadów z oczyszczania spalin metodą mokrą i popiołu kotłowego. Realizację Umowy Podwykonawczej przewidziano na 8 miesięcy. Pozwany w czwartym miesiącu realizacji Umowy Podwykonawczej złożył powodowi oświadczenie o odstąpieniu od Umowy Podwykonawczej w części niewykonanej ze względu na odstąpienie przez niego od umowy głównej zawartej z (...). Powód podniósł, że prowadzona przez niego po odstąpieniu od Umowy Podwykonawczej dalsza korespondencja z pozwanym wskazywała, że zamierzał on rozliczyć się za zrealizowane prace, w tym za dostarczone projekty i zamówioną dostawę instalacji. Pomimo tego do rozliczenia w jakiegokolwiek części za Umowę Podwykonawczą nie doszło, co w ocenie powoda spowodowane było popadnięciem przez pozwanego w problemy finansowe. Jednocześnie powód wskazał, że złożył 2 wnioski o zawiązanie pozwanego do próby ugodowej, co jednak nie doprowadziło do zawarcia ugody (pozew – k. 3-23, wniosek o zawiązanie do próby ugodowej z 12 czerwca 2017 r. – k. 201-203, wniosek o zawiązanie do próby ugodowej z 14 czerwca 2018 r. – k. 456-462, protokół z posiedzenia z 15 listopada 2018 r. – k. 463)

Pismem z 19 lutego 2021 r. (data prezentaty biura podawczego) powód dokonał modyfikacji powództwa domagając się zasądzenia w postępowaniu upominawczym od pozwanego kwoty 1.182.428,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od 12 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto powód wniósł ewentualnie o zasądzenie od pozwanego kwoty 877.388,31 zł tytułem odszkodowania (pismo z 15 lutego 2021 r. – k. 296-298).

Zarządzeniem z 26 marca 2020 r. przewodniczący uznając, że nie zachodzą podstawy do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym skierował sprawę do rozpoznania w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych (zarządzenie z 26 marca 2020 r. – k. 304).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany w pierwszej kolejności wskazał, iż roszczenia powoda uległy przedawnieniu. Podniósł on, że powód wywodzi swoje roszczenia (zarówno główne jak i ewentualne) z Umowy Podwykonawczej będącej umową o dzieło. Dwuletni termin przedawnienia określony w art. 646 k.c. w odniesieniu do tych roszczeń upłynął 31 grudnia 2018 r. Jego zdaniem nawet w razie uznania Umowy Podwykonawczej za umowę o roboty budowlane lub umowę nienazwaną zarzut przedawnienia roszczeń będzie zasadny ze względu na pozorność i bezskuteczność zawiązania pozwanego przez powoda do próby ugodowej. Pozwany w dalszej kolejności wskazał, iż roszczenie główne powoda nie mogłoby być zresztą zasadne nawet gdyby nie uznać go za przedawnione, gdyż powód nie wykazał w pozwie ani tego, że nie zostały spełnione określone w Umowie przesłanki wymagalności tego roszczenia ani też nie udowodnił, że rzeczywiście wykonał prace, za które zadał wynagrodzenia. Ponadto pozwany podniósł, że niezasadne jest również roszczenie ewentualne sformułowane powoda. Powód bowiem wywiódł swoje roszczenie z art. 471 k.c., nie wskazując przy tym, na czym miałyby polegać w sprawie podstawowa przesłanka odpowiedzialności w reżimie kontraktowym, czyli niewykonanie lub nienależyte wykonanie przez pozwanego zobowiązania wynikającego. Według pozwanego nawet w razie uznania, że uchybił on swojemu zobowiązaniu odstępując od umowy, to i tak fakt ten nie mógłby uzasadniać przypisania mu odpowiedzialności, gdyż jego wystąpienie leżało w granicach ponoszonego wspólnie przez strony ryzyka kontraktowego. Dodatkowo pozwany zakwestionował legitymację procesową powoda do występowania w sprawie w imieniu konsorcjum jako strony umowy wskazując, że uprawnienie takie nie wynika wprost z tej umowy, a powód nie dołączył do pozwu pełnomocnictwa od swojego kontrahenta (odpowiedź na pozew – k. 364-397).

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

(...) 26 sierpnia 2011 r. zamieściło ogłoszenie o zamówieniu nr (...) - (...), (...) – S.: Roboty budowlane w zakresie zakładów spalania odpadów. Przedmiotem zamówienia była inwestycja pn. „Budowa Zakładu (...) dla S.. Przetarg

wygrał pozwany, zawarł on z (...) umowę nr (...) (dalej jako „Umowa Główna”) i stał się Generalnym Wykonawcą prac zrealizowanych w ramach Inwestycji, na której Inwestorem był (...)

(Dowód: ogłoszenie o przetargu na inwestycję – k. 34-42).

Powód i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. (dalej jako „Konsorcjum”), jako podmioty prowadzące w Polsce sprzedaż i obsługę serwisową maszyn i urządzeń wykorzystywanych m.in. w zakładach przetwórstwa odpadów zawarły 14 października 2015 r. umowę konsorcjum. Celem powstałego konsorcjum było ubieganie się o rolę podwykonawcy na kontrakcie zawartym przez pozwanego i (...). Powód pełnił rolę lidera konsorcjum. W celu umożliwienia wypełniania funkcji lidera konsorcjum, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. udzieliła powodowi pełnomocnictwa do nabywania praw i zaciągania zobowiązań ze skutkiem dla uczestników konsorcjum oraz do reprezentowania konsorcjum wobec pozwanego i (...).

(Dowód: Umowa konsorcjum – k. 42-43).

Jednym z warunków do złożenia oferty na zawarcie umowy podwykonawczej był wymóg wcześniejszego zawarcia z producentem elementów potrzebnych do wykonania Instalacji. Z tego względu powód zawarł 5 stycznia 2015 r. z (...) Ltd. w C. w C. (dalej jako (...)) umowę nr (...) na wykonanie elementów i częściowy montaż Instalacji.

(Dowód: Umowa na dostawę i montaż Instalacji – k. 44-53).

Konsorcjum 17 lutego 2016 r. zawarło z pozwanym (Generalnym Wykonawcą na Inwestycji) Umowę Podwykonawczą nr (...), której przedmiotem było zaprojektowanie, wykonanie, dostarczenie, montaż i uruchomienie specjalistycznej instalacji zapewniającej fachową stabilizację i zestalenie odpadów z oczyszczania spalin metodą mokrą i z popiołu kotłowego oraz do współdziałania w Próbach Końcowych i Próbach Eksploatacyjnych. Konsorcjum było zatwierdzonym podwykonawcą przez Inwestora.

(Dowód: Umowa Podwykonawcza – k. 54-72).

W zakresie terminów i harmonogramu realizacji Umowy Podwykonawczej, kluczowe znaczenia miały postanowienia § 5 ust. 1 Umowy Podwykonawczej gdzie wskazano terminy realizacji prac, które korespondowały z Załącznikiem nr 7 do Umowy Podwykonawczej – Harmonogramem Rzeczowo-Finansowym, który wskazywał wynagrodzenie za realizacją danego etapu Umowy Podwykonawczej i czas jego zapłaty. Realizacja Umowy Podwykonawczej dzieliła się na 6 etapów. Etap 1 obejmował przekazanie wytycznych budowlanych, przekazanie danych do projektów branży budowlanej, instalacyjnej, elektrycznej i (...) termin realizacji 2 tygodnie od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej (§ 5 ust. 1.1 Umowy Podwykonawczej). Wynagrodzenie za realizację prac wchodzących w zakres 1 etapu wynosiło (...) zł netto od zapłaty po 1 miesiącu od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej. Etap 2 obejmował wykonanie i przekazanie dokumentacji wykonawczej Instalacji – termin realizacji 2 miesiące od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej (§ 5 ust 1.3 Umowy Podwykonawczej). Wynagrodzenie za realizację prac wchodzących w zakres 2 etapu wynosiło (...) zł netto do zapłaty po 2 miesiącach od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej. Etap 3 obejmował zatwierdzenie dokumentacji – termin realizacji 3 miesiące od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej. Wynagrodzenie za realizację prac wchodzących w zakres 3 etapu wynosiło (...) zł netto do zapłaty po 3 miesiącach od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej. Etap 4 obejmował dostawę Instalacji – termin realizacji 6 miesięcy od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej (§ 5 ust 1.4 Umowy Podwykonawczej). Wynagrodzenie za realizację prac wchodzących w zakres 4 etapu wynosiło (...) zł, przy czym (...) zł netto do zapłaty do zapłaty po 5 miesiącach od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej oraz (...) zł netto do zapłaty po 6 miesiącach od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej. Etap 5 obejmował montaż Instalacji – termin realizacji 7 miesięcy od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej (§ 5 ust 1.6 Umowy Podwykonawczej). Wynagrodzenie za realizację prac wchodzących w zakres 5 etapu wynosiło (...) zł netto do zapłaty po 7 miesiącach od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej. Etap 6 obejmował rozruch Instalacji – termin realizacji 8 miesięcy od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej (§ 5 ust 1.7 Umowy Podwykonawczej). Wynagrodzenie za realizację prac wchodzących w zakres 6 etapu wynosiło (...) zł netto do zapłaty po 8 miesiącach od daty wejścia w życie Umowy Podwykonawczej. Umowa

Podwykonawcza weszła w życie 17 lutego 2016 r. (§ 18 Umowy Podwykonawczej), a cały okres jej prac miał zostać zakończony do 17 października 2016 r. Część uzgodnionego wynagrodzenia za realizację umowy podwykonawczej opiewało na kwotę (...) zł netto (§ 5 ust 6.1 Umowy Podwykonawczej).

(Bezsporne, ponadto dowód: Umowa Podwykonawcza – k. 54-72, Załącznik nr 7 do Umowy Podwykonawczej Harmonogram Płatności – k. 88).

Pozwany 14 czerwca 2016 r. złożył Inwestorowi (...) oświadczenie o odstąpieniu od Umowy Głównej w części niewykonanej. Tego samego dnia (...) złożyło oświadczenie o odstąpieniu od umowy w pozwanym.

(Dowód: (...) zewnętrzny dot. odstąpienia od Umowy Głównej – k. 89, (...) Komunikat zewnętrzny dot. odstąpienia od Umowy Głównej – k. 91).

Pozwany 14 czerwca 2016 r. złożył podwykonawcom oświadczenie o odstąpieniu od Umowy Podwykonawczej z wyłącznej winy (...) w zakresie prac niewykonanych i ze skutkiem na dzień odstąpienia oraz poinformował, że 20 czerwca 2016 r. rozpocznie się inwentaryzacja prac wykonanych do dnia odstąpienia. Pomimo odstąpienia od umowy pozwany nie zapłacił powodowi jakiegokolwiek części wynagrodzenia.

(Bezsporne, ponadto dowód: (...) i Konsorcjum (...) od Umowy Podwykonawczej – k. 90).

Powód wskazywał w pozwie, iż na etapie przedsądowym w latach 2016-2017 wielokrotnie bezskutecznie wzywał pozwanego do zapłaty dochodzonej kwoty.

Powód przed wystąpieniem na drogę sądową podjął próbę polubownego rozstrzygnięcia sprawy poprzez skierowanie wraz z (...) 12 czerwca 2017 r. przeciwko pozwanemu zawezwanie do próby ugodowej. Kolejne zawezwanie do próby ugodowej zostało złożone z 14 czerwca 2018 r. Ostatecznie jednak nie doszło do zawarcia ugody.

(Dowód: wniosek o zawezwanie do próby ugodowej z 12 czerwca 2017 r. – k. 201-203, wniosek o zawezwanie do próby ugodowej z 14 czerwca 2018 r. – k. 456-462, protokół z posiedzenia z 15 listopada 2018 r. – k. 463).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu. Pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach nie miały kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Przeprowadzenie dalszych zawnioskowanych dowodów byłoby niecelowe z uwagi na uznanie, iż roszczenie zgłoszone w pozwie nie może zostać uwzględnione z uwagi na upływ terminu przedawnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić w całości.

W niniejszej sprawie za bezsporny należy uznać fakt zawarcia 17 lutego 2016 r. pomiędzy Konsorcjum (w skład, którego wchodził powód i (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P.) a pozwanym Umowy Podwykonawczej nr (...), przedmiotem której było zaprojektowanie, wykonanie, dostarczenie, montaż i uruchomienie specjalistycznej instalacji zapewniającej fachową stabilizację i zestalenie odpadów z oczyszczania spalin metodą mokrą i z popiołu kotłowego oraz do współdziałania w Próbach Końcowych i Próbach Eksploatacyjnych.

Między stronami bezsporny był fakt złożenia 14 czerwca 2016 r. przez pozwanego powodowi oświadczenia o odstąpieniu od Umowy Podwykonawczej i brak wypłacenia wynagrodzenia za wykonane prace.

Wątpliwości Sądu nie budziła także legitymacja powoda do występowania z roszczeniami w niniejszej sprawie. Powód pełnił rolę lidera konsorcjum. W celu umożliwiania wypełniania roli lidera konsorcjum (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. udzieliła powodowi pełnomocnictwa do nabywania praw i zaciągania zobowiązań ze skutkiem

dla uczestników konsorcjum oraz do reprezentowania konsorcjum wobec pozwanego i (...) (§ 4 Umowy Konsorcjum). Z kolei legitymacja pozwanego wynikała z faktu zawarcia między stronami Umowy Podwykonawczej.

Umowa Podwykonawcza zawarta między stronami miała charakter umowy o dzieło, co stanowi także okoliczność bezsporną między stronami. Istota umowy o dzieło została wskazana w art. 647 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1360 z późn. zm., dalej jako: „k.c.”), zgodnie z którym przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Natomiast przedawnienie roszczeń wynikających z umowy o dzieło określa 646 k.c., który stanowi, że roszczenia te przedawniają się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane - od dnia, w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane. Z kolei art. 120 § k.c. stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Z ustaleń stanu faktycznego wynika, że Umowa Podwykonawcza została zawarta przez strony 17 lutego 2016 r., a zatem zgodnie z § 5 ust. 1.1 Umowy Podwykonawczej powinna zostać ona zrealizowana w terminie 8 miesięcy od daty wejścia w życie umowy, tj. do 17 października 2016 r.

Przedmiot Umowy Podwykonawczej nie został jednak przez powoda odebrany. W związku z tym zgodnie z art. 646 k.c. dniem, od którego w takiej sytuacji rozpoczyna się bieg terminu przedawnienia jest dzień w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane. Powództwo zostało wniesione w niniejszej sprawie 28 września 2020 r. Pozwany w odpowiedzi na pozew podnosząc zarzut przedawnienia wskazał, że 2 letni termin przedawnienia uległ zgodnie z art. 1 pkt 3 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (tj. Dz.U. 2018 poz. 1104) przedłużeniu do 31 grudnia 2018 r., a w przypadku uznania, iż pierwsze zawezwanie do próby ugodowej przerwało bieg przedawnienia roszczenia do 31 grudnia 2019 r.

Kwestią wymagającą rozważenia w niniejszej sprawie jest to, czy wniesione przez powoda wnioski o zawezwanie do próby ugodowej doprowadziły do przerwania biegu przedawnienia. Pozwany wskazał, że wnioski powoda o zawezwanie do próby ugodowej z 12 czerwca 2017 r. i 14 czerwca 2018 r. miały charakter pozorny i nie zmierzały do rzeczywistego zawarcia ugody i konsekwencji nie spowodowały przerwania przedawnienia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Zgodnie bowiem z tym przepisem bieg przedawnienia przerywa tylko czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym. Powód odnosząc się do argumentacji pozwanego podniósł, że dla ziszczenia się skutku przerwania przedawnienia wystarczające jest skutecznie wniesienie wniosku do właściwego sądu, co też w niniejszej sprawie zdaniem pozwanego miało miejsce dwukrotnie. Dla poparcia swojej tezy odwołał się on do wyroku Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2021 r. o sygn. akt II CSKP 104/21, w którym uznano, że każde zawezwanie próby ugodowej jest czynnością powodującą przerwę biegu przedawnienia. Kwalifikacja określonej czynności jako „przedsięwziętej bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia” ma charakter generalny i odnosi się do „każdej czynności przed sądem” należących do tej samej kategorii. Przedsięwzięcie czynności „bezpośrednio w celu dochodzenia” nie podlega więc indywidualnej kontroli zmierzającej do ustalenia, czy w danym przypadku celem powoda było konkretnie dochodzenie roszczenia, czy realizacja innych planów lub interesów. Sąd Najwyższy ponadto stwierdził, że skutek przerwania biegu przedawnienia, przewidziany w art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c., następuje bowiem z mocy prawa (ex lege), w następstwie dokonania określonej czynności procesowej. Istotne pozostaje natomiast jedynie to, czy wniosek o zawezwanie do próby ugodowej został wniesiony skutecznie w tym sensie, że nie nastąpił zwrot wniosku, jego odrzucenie lub umorzenie postępowania pojednawczego.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie podziela poglądu wyrażonego w wyroku z 17 czerwca 2021 r. o sygn. akt II CSKP 104/21 (pomijając już kwestię czy w ogóle mamy w tym przypadku do czynienia z wyrokiem Sądu Najwyższego, mając na uwadze uchwałę składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. w sprawie sygn. BSA I-4110-1/20). Sąd przychyliła się natomiast do stanowiska wyrażonego

w wyroku Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2017 r. o sygn. V CSK 204/16, zgodnie z którym co do zasady kolejne zawezwanie do próby ugodowej stanowi czynność, która przerywa bieg przedawnienia z tym jednak zastrzeżeniem, że musi spełniać przesłankę przedsięwzięcia jej bezpośrednio w celu określonym w art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż nie stanowi czynności zmierzającej bezpośrednio do dochodzenia roszczenia zawezwanie do próby ugodowej, którego celem jest jedynie wydłużenie okresu zaskarżalności wiarygodności przez doprowadzenie do kolejnej przerwy biegu przedawnienia. Stanowisko to zostało także zaaprobowane przez Sądy niższych instancji. Można więc mówić w tym zakresie o utrwalonej linii orzeczniczej. Umocnienie tego stanowiska wynika, także z nowelizacji przepisów kodeksu cywilnego wynikającej z ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw. Powyższa nowelizacja kodeksu cywilnego wprowadza zasadę, że zawezwanie do próby ugodowej nie będzie skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia lecz jego zawieszeniem, odpowiednio przez czas trwania postępowania ugodowego lub mediacji (art. 120 pkt 5 i 6 k.p.c.). W uzasadnieniu wprowadzenia zmian wskazano, że ich celem jest ochrona dłużnika przed niepewnością co do istnienia określonego obowiązku zapłaty, w szczególności w przypadku gdy wyłącznym celem złożenia wniosku było przerwanie biegu przedawnienia. Jednocześnie korzystanie bez ograniczeń z instytucji zawezwania do próby ugodowej w skrajnych przypadkach prowadziło do sytuacji, gdy roszczenie nigdy nie ulegało przedawnieniu (wskutek ciągłego przerywania biegu terminu przedawnienia kolejno wnoszonymi zawezwaniami). Zmiana ta zdaniem ustawodawcy ma przyczynić się do pewności obrotu gospodarczego oraz motywować dłużnika do niezwłeczenia z dochodzeniem roszczenia przed sądem. To oznacza, że nie tylko sądy, ale także ustawodawca, zauważył praktykę wykorzystywania instytucji zawezwania do próby ugodowej, do niekiedy wielokrotnego przerywania biegu przedawnienia, co niewątpliwie nie było celem tej instytucji.

W ocenie Sądu o ile brak jest podstaw aby uznać, iż wniosek o zawezwanie do próby ugodowej z 12 czerwca 2017 r. nie przerwał biegu terminu przedawnienia roszczenia powoda, to jednak kolejny wniosek z 14 czerwca 2018 r. nie zmierzał do przerywania terminu przedawnienia roszczenia powoda w stosunku do pozwanego. Pomimo, że w powyższym wniosku powód sformułował w nieco odmienny sposób dochodzone roszczenie niż poprzednio, a sam wniosek obejmował także po stronie przeciwnej, oprócz pozwanego, także (...), to jednak okoliczność ta nie jest istotna w kontekście roszczenie przysługującego powodowi względem pozwanego. Stan faktyczny sprawy nie uległ bowiem zmianie od daty poprzedniego zawezwania pozwanego przez powoda do próby ugodowej. Powód wskazywał w pozwie, iż na etapie przedsądowym w latach 2016-2017 wielokrotnie bezskutecznie wzywał pozwanego do zapłaty dochodzonej kwoty. Ze względu na bezskuteczność ww. wezwań, a także ze względu na fakt, że wniosek z dnia 12 czerwca 2017 r. nie doprowadził do zawarcia ugody pomiędzy stronami, złożenie kolejnego wniosku w 2018 r. miało jedynie na celu zapobieżenie przedawnieniu roszczenia powoda, bowiem nie występowały żadne obiektywnie przesłanki, z których wynikałoby, iż pozwany wyraził chęć zawarcia ugody, o czym powód powinien wiedzieć. Roszczenie powoda, zgodnie z art. 646 oraz 118 k.c., uległo zatem przedawnieniu z dniem 31 grudnia 2019 r. W związku upływem terminu przedawnienia Sąd odstąpił od badania materialnoprawnych podstaw roszczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Ze względu na fakt, iż w niniejszej sprawie powództwo zostało oddalone w całości, Sąd obciążył powoda w całości kosztami procesu, zasądzając od niego na rzecz pozwanego ad 2 kwotę 10.817 zł, na którą składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ad 2 ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Pozwany ad 1 nie poniósł żadnych kosztów sądowych w niniejszym postępowaniu. Od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty, zgodnie z art. 98 § 1¹ zd. 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

SSO Cezary Skwara

ZARZĄDZENIE:(...)